

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jířika, ve věci

žalobkyně: **PRAVO s.r.o.**, IČO: X
se sídlem Elektrárenská 351, 389 01 Vodňany
zastoupen Mgr. Květou Pechouškovou
advokátkou se sídlem Na Sadech 2033/21, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČO: 72080043
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2021, č. j. 28551/21/5300-21442-712906,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2020, č.j. 39244/20/5300-21442-712906, vydaným podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 3. 2020, č.j. 126667/20/2211-50522-303597 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým správce daně zamítl návrh na obnovu řízení, ukončeného pravomocným rozhodnutím Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územního pracoviště ve Strakonicih č.j. 477159/17/2211-50522-307417 ze dne 10. 3. 2017 (dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2015).
2. Posledně uvedené rozhodnutí správce daně bylo na základě žaloby podané žalobkyní ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích zrušeno rozsudkem ze dne 20. 4. 2021, č.j. 63 Af 8/2020-35. Žalovaný následně ve věci znovu rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 28. 7. 2021, č. j. 28551/21/5300-21442-712906 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým odvolání žalobkyně opětovně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobkyně v žalobě napadenému rozhodnutí vytýká jeho nezákonnost, neboť dle jejího názoru nebyl respektován právní názor soudu vyslovený ve výše uvedeném rozsudku. Žalovaným zjištěný skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, žalovaný též překročil zákonem stanovené meze správního uvážení.
4. Žalobkyně především zrekapitulovala závěry žalovaného ohledně vypořádání námitek, zda by na její případ nedopadaly závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu sp. zn. II. ÚS 216/18, a konstatovala, že žalovaný postupoval v rozporu s tímto nálezem příliš formalistickým způsobem. Dle závazného pokynu krajského soudu měl žalovaný zvážit potřebnost provedení důkazu výsledkem pracovnice správce daně, žádné dokazování však v této věci nevedl. Žalobkyně nebyla dotázána, zda uplatňuje nějaké návrhy na doplnění dokazování, žalovaný v této souvislosti pouze konstatoval, že z obsahu daňového spisu nesprávné poučení žalobkyně nevyplývá. Špatné poučení o běhu lhůt ze strany úředníka, tj. zástupce správního orgánu, spojuje zákon vždy s vlivem na běh lhůt u opravných prostředků, a to jak řádných tak mimořádných. Je lhostejno, zda se jedná o poučení písemné nebo ústní.
5. K závěrům žalovaného o nedostatečné procesní aktivitě žalobkyně tato uvedla, že opravné prostředky podává za situace, kdy mohou být dle jejího názoru úspěšné, nikoli za okolností, kdy je zcela zřejmý opak (byla-li v důkazní nouzi). Žalobkyně nerezignovala na obranu svých práv, naopak přes své omezené možnosti aktivně spolupracovala s Policií ČR i finančním úřadem. Nelze jí klást k tíži, že se policii relevantní důkazy podařilo dohledat až po uplynutí tříleté lhůty. Žalovaný tudíž postupoval příliš formalisticky a porušil zásadu součinnosti a vstřícnosti, svým přístupem žalobkyni znemožnil dosáhnout obnovy řízení. Správce daně není nestranný, ale pouze se snaží vybrat od daňových subjektů co nejvíce (zde žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č.j. 1 Afs 363/2018-113).

6. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i obsah správního spisu a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobní námitky dle jeho názoru odpovídají námitkám uplatněným v rámci odvolacího řízení, s nimiž se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal. Konkrétně pak uvedl, že v napadeném rozhodnutí zhojil vadu, pro kterou bylo předchozí rozhodnutí zrušeno, protože se důkladně vypořádal s obsahem i závěry nálezu Ústavního soudu a jejich aplikovatelnosti na projednávaný případ. Pokud neshledal podmínky pro povolení obnovy řízení ani podmínky aplikovatelnosti nálezu, nejednalo se o postup přepjatě formalistický, ale zákonný. Žalovaný ani správce daně nikdy žalobkyni ve svých rozhodnutích nepoučili o neexistenci běhu objektivní lhůty. I přesto, že návrh důkazu výsledkem pracovnice správce daně žalobkyně nečinila, žalovaný jeho potřebnost zvažil a své závěry odůvodnil. Žalovaný nebyl povinen žalobkyni vyzývat k předložení důkazů, daňový řád nemá pro takový postup oporu.
8. K nemožnosti dosažení obnovy řízení žalovaný uvedl, že v případě první žádosti žalobkyně nebyl naplněn žádný ze zákonem taxativně stanovených důvodů pro obnovu, druhá žádost byla podána až po uplynutí objektivní lhůty, přičemž důvody pro její prolomení ve smyslu nálezu Ústavního soudu neshledal. K námitkám podjatosti pracovníků správce daně, založené jejich odměňováním navazujícím na neuznané odpočty daně, žalovaný uvedl, že ani z žalobkyní citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu obecná podjatost úředních osob nevyplývá a žalobkyně ji nikdy v tomto řízení konkrétně nenamítala.
9. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného poukázala na zásadu oficiality vyplývající z § 117 odst. 1 daňového řádu, v souladu s níž je žalovaný povinen sám vyhledávat důkazy pro řádné zjištění skutkového stavu věci. Proto nesprávně vyhodnotil důkaz výsledkem pracovnice správce daně paní T. jako nadbytečný. S odkazem na zásadu vyplývající z § 6 odst. 3 daňového řádu a přiměřenou aplikaci § 115 odst. 2 daňového řádu žalobkyně má za to, že žalovaný se ji měl před vydáním napadeného rozhodnutí dotázat, zda nenavrhuje doplnění dokazování. Ten však namísto toho ihned po zrušení předchozího rozhodnutí vydal rozhodnutí nyní napadené, které pouze doplnil o závěry o neaplikovatelnosti nálezu Ústavního soudu. Poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 363/2018 žalobkyně chtěla pouze dokreslit to, že i současný postoj daňových správců je kritizován a není v pořádku, pokud se pouze snaží maximalizovat výběry od daňových subjektů. Žalovaný měl a mohl z úřední povinnosti zahájit řízení o obnově ještě před uplynutím objektivní lhůty z úřední povinnosti.

IV. Podstatný obsah daňového spisu

10. Dodatečným platebním výměrem ze dne 9. 3. 2017, č. j. 477159/17/2211-5022-307417, správce daně doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2015 ve výši 188 063 Kč. Ze zprávy o daňové kontrole č. j. 464271/17/2211-60562-307312, vyplývá, že k doměření daně došlo, neboť nebyly

dodrženy podmínky pro osvobození při dodání zboží do jiného členského státu EU (do Polska) uvedené v § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. že bylo zboží (vozidlo zn. X) fyzicky dodáno na území jiného členského státu EU. Proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru nebylo podáno odvolání.

11. Podáním ze dne 14. 8. 2018 požádala žalobkyně o obnovu řízení a dovolávala se skutečností zjištěných na základě vyšetřování Policie ČR. Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2018 byl správcem daně návrh na obnovu řízení zamítnut, neboť důkazní prostředky doložené žalobkyní neměly nikterak prokazovat, že v souvislosti s dodáním zboží, které bylo deklarováno daňovým dokladem č. X ze dne 27. 10. 2015, došlo rovněž k odeslání zboží nebo jeho přepravě z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou. Doklad o tom, že vozidlo bylo cca 1 rok po jeho prodeji registrováno v Německu, není dostatečným důkazem ve smyslu výše uvedeného. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně nepodala odvolání.
12. Dne 20. 12. 2019 podala žalobkyně druhý návrh na obnovu řízení a dovolávala se skutečností zjištěných Policií ČR při výsledku kupujícího předmětného vozidla a navrhl, aby si správce daně vyžádal listiny z tohoto policejního vyšetřování. Správce daně tak učinil a listiny si opatřil. Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2020 správce daně zamítl návrh na obnovu řízení, a to z důvodu uplynutí objektivní lhůty podle § 119 odst. 4 daňového řádu, která se rovná lhůtě pro stanovení daně. O včasné podaný návrh na obnovu řízení by se jednalo v případě, pokud by byl podán do 26. 8. 2019.
13. Dne 2. 4. 2020 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž nesporovala skutečnost, že objektivní lhůta ve smyslu § 119 odst. 4 daňového řádu uplynula, nýbrž vysvětlovala důvody, proč podala návrh na obnovu řízení až dne 20. 12. 2019. Žalobkyně se odkazovala na složitost postupu, jakým opatrovala rozhodné důkazy; šlo o iniciaci trestního stíhání kupujícího předmětného vozidla, přičemž úkony v trestním řízení si vyžádaly značný čas. Žalobkyně se dovolávala toho, že k promeškání lhůty nedošlo jejím zaviněním, ale z důvodu délky trvání prošetřování dané věci ze strany policejního orgánu. Dovolávala se toho, že formální trvání na zachování dané tříleté lhůty by bylo v jejím případě nespravedlivé.
14. Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 10. 2020 č.j. 39244/20/5300-21442-712906 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný konstatoval, že objektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení skutečně uplynula dne 26. 8. 2019, a proto je návrh opožděný. Žalovaný uvedl, že k subjektivním důvodům, pro které došlo k uplynutí objektivní lhůty pro obnovu řízení, nelze přihlížet, stejně tak jako k tomu, zda k uplynutí lhůty došlo v důsledku zavinění žalobkyně či nikoliv. Žalovaný uzavřel, že lhůta pro obnovu řízení podle § 119 odst. 4 daňového řádu uplynula dne 26. 8. 2019, a proto nelze přihlížet k důvodům obnovy, o kterých se žalobkyně dozvěděla až dne 13. 11. 2019.
15. Součástí spisové dokumentace je dále doplnění odvolání ze dne 15. 5. 2020, které žalobkyně téhož dne podala u správce daně. V obsahu tohoto podání žalobkyně odkazuje na nálezh Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 216/18, ve kterém Ústavní soud řeší problematiku objektivní lhůty pro obnovu daňového řízení. V závěru tohoto podání žalobkyně poprvé zmiňuje postup správce daně, který měl jednateli žalobkyně sdělit,

že „obnovu řízení může podávat kdykoliv, kdy bude mít nový důkaz“. O existenci objektivní lhůty se dle žalobkyně správce daně tehdy vůbec nezmínil.

16. Krajský soud rozhodnutím ze dne 20. 4. 2021, č.j. 63 Af 8/2020-35 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2020 pro nepřezkoumatelnost, neboť napadené rozhodnutí se nijak nevypořádalo s námitkami žalobkyně uplatněnými v doplnění odvolání ze dne 15. 5. 2020, které nebylo správcem daně žalovanému vůbec předloženo. Krajský soud současně žalovaného zavázal, aby se vypořádal s aplikovatelností shora zmíněného nálezu Ústavního soudu na případ žalobkyně. V této souvislosti žalovaný měl zvážit potřebnost provedení důkazu svědeckou výpovědí pracovnice správce daně, která měla jednatele žalobkyně o objektivní lhůtě pro povolení obnovy řízení nesprávně poučit. Krajský soud ve vztahu k žalobkyni uvedl, že ta by měla zvážit, zda takový důkaz navrhne.
17. Žalovaný dne 28. 7. 2021 vydal pod č.j. 28551/21/5300-21442-71906 nynější žalobou sporované rozhodnutí. V rámci tohoto rozhodnutí se žalovaný pod body 24 a 25 vypořádává s aplikovatelností nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 216/18 na případ žalobkyně. Žalovaný dospěl k závěru, že tento nálezh nedopadá na případ žalobkyně, který je skutkově zcela odlišný od situace řešené Ústavním soudem. Tvzení žalobkyně o nesprávném poučení ze strany správce daně nemá oporu ve spisovém materiálu. I pokud by však k takovému nesprávnému poučení došlo, jednalo by se o nezákonné tvrzení, které nemá žádnou oporu ve správní praxi a žalobkyně se tak nemohla domnívat, že objektivní prekluzivní lhůta pro podání návrhu neexistuje

V. Právní hodnocení krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
19. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť obě strany sporu s takovým postupem vyslovily souhlas.
20. Žaloba není důvodná.
21. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda žalovaný respektoval závazný právní názor soudu vyslovený v rozsudku ze dne 20. 4. 2021, č.j. 63 Af 8/2020-35. Pokud by se tak nestalo, zatížil by žalovaný své rozhodnutí nezákonností. Soud v uvedeném rozsudku uložil žalovanému vypořádat se s nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 216/18 ze dne 2. 4. 2019 a posoudit jeho aplikovatelnost na projednávaný případ. Současně dal žalobkyni ke zvážení případné navržené důkazu výsledkem pracovnice správce daně, žalovanému pak dal ke zvážení, zda je takový důkaz potřebný k objasnění skutkového stavu věci či nikoli.
22. Žalovaný se obsahem uvedeného nálezu a jeho aplikovatelností na projednávaný případ podrobně zabýval (viz zejm. body 24 – 25 napadeného rozhodnutí), čímž pokyn soudu splnil. Přitom výstižně poukázal na zásadní odlišnosti věci nyní projednávané a věci, o níž v dotčeném nálezU rozhodoval Ústavní soud (viz níže).
23. Výstupům učiněným žalovaným ohledně neaplikovatelnosti závěrů nálezu na projednávaný případ nelze ničeho vytknout. Pokud totiž Ústavní soud shledal důvody k výjimečnému neaplikování objektivní lhůty, stalo se tak za situace, kdy došlo

k souběhu daňového řízení a řízení před civilními soudy, přičemž procesní řešení této situace se v průběhu těchto řízení změnila. Přestože byla stěžovatelka (které navíc daňová povinnost nikdy nevznikla) finančními orgány poučována vždy v souladu s tehdejší zavedenou praxí, ve výsledku se kvůli změnám právní úpravy a této praxe dostala do situace vůči ní zcela zjevně nespravedlivé, aniž by k tomu ona sama zavdala svým přístupem jakoukoli příčinu. O takovou výjimečnou situaci se však ve věci nyní projednáváné nejedná.

24. Žalovaný správně konstatoval, že z obsahu daňového spisu nesprávné poučení žalobkyně o neexistenci objektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení nevyplývá. Žalobkyně se nemůže úspěšně dovolávat prolomení objektivní lhůty pro povolení obnovy řízení s tím, že o existenci této lhůty se před správcem daně nikdo nezmínil, jak uvádí v doplněném odvolání ze dne 15. 5. 2020. Objektivní lhůta pro podání takového návrhu je dána zákonem (§ 119 odst. 4 daňového řádu) a žalobkyni v souladu se zásadou *ignorantia legis non excusat* nikterak neomlouvá, že s touto lhůtou seznámena nebyla. Žalobkyně navíc již od počátku mohla a měla vědět, že uplatnění odpočtu DPH v souvislosti s vyvezením vozidla do jiného členského státu EU je spojeno s důkazní povinností.
25. Žalovaný se v souladu se závazným právním názorem krajského soudu vypořádal i s otázkou potřebnosti provedení důkazu výsledkem pracovnice správce daně, když pod body 25 a 26 uvedl konkrétní důvody, pro které byl uvedený výsledek shledán jako nadbytečný. Takový závěr žalovaného, provázený mj. zcela logickým odůvodněním, že ani případné prokázání jednorázového ústního nesprávného poučení by na závěrech o neaplikovatelnosti nálezu ničeho nezměnilo, není nepřezkoumatelný či nezákonný. Pokud by totiž skutečně bylo zjištěno, že uvedená pracovnice daňového orgánu nesprávně jednatele žalobkyně poučila o běhu lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení, jednalo by o situaci skutkově zcela odlišnou, než tu posuzovanou Ústavním soudem v uvedeném nálezu. Sám Ústavní soud v tomto nálezu poukazuje na zásadní výjimečnost neaplikování objektivní lhůty v jednotlivém konkrétním případě. Takové výjimečné okolnosti však krajský soud v projednáváné věci neshledal.
26. Nadto krajský soud s ohledem na skutkový průběh daného daňového řízení a jeho záznam v daňovém spisu uvádí, že první žádost o obnovu řízení podala žalobkyně dne 20. 7. 2018 s tím, že nové skutečnosti dle jejího názoru vyplývají z rozhodnutí policejního orgánu. Správní orgán I. stupně, konkrétně jeho pracovníci Ing. K., Ing. B., Ing. S. a Ing. T., jednatele žalobkyně při ústním jednání dne 14. 8. 2018 dle úředního záznamu ze 17. 8. 2018 vysvětlovali zejména dikci ustanovení § 64 zákona o DPH, jeho současný výklad a skutečnost, že nárok na uplatnění osvobození i nadále nebyl prokázán. V úředním záznamu je výslovně uvedeno, že po dohodě byla žalobkyni uložena lhůta do konce měsíce srpna 2018 pro doložení nových skutečností, poté bude řízení zastaveno. O běhu lhůty pro povolení obnovy řízení se v úředním záznamu neuvádí ničeho. Následné rozhodnutí o zamítnutí jejího návrhu na obnovu řízení nebylo žalobkyni napadeno. V dalším návrhu na obnovu řízení ze dne 20. 12. 2019 se právní zástupkyně žalobkyně vůbec nezmiňuje o tom, že by snad měl být jednatel žalobkyně nesprávně poučen o neexistenci lhůty k podání návrhu na obnovu řízení, otázka včasnosti v něm není vůbec zmiňována. V prvotním textu odvolání ze dne 2. 4. 2020 proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení je poukazováno na to, že nové důkazy jsou předkládány po uplynutí lhůty proto, že až v tuto dobu byly

- policejním orgánem zjištěny. První zmínka o údajném nesprávném ústním poučení ze strany pracovnice správce daně p. T. se objevuje až v doplnění odvolání ze dne 15. 5. 2020, ačkoli tuto skutečnost mohla žalobkyně uplatnit kdykoli předtím. Krajský soud považuje tvrzení o nesprávném poučení žalobkyně o běhu lhůty pro povolení obnovy řízení resp. pro podání návrhu na tuto obnovu, za účelové, vedené snahou zvrátit prekluzi objektivní lhůty pro povolení obnovy řízení.
27. Žalobkyni lze přisvědčit pouze v tom, že nedal-li jí žalovaný prostor pro navržení důkazů a bez dalšího vydal nové rozhodnutí, je nesprávné jí vyčítat absenci návrhu na doplnění dokazování, tj. procesní neaktivitu. Tento dílčí argument žalovaného rozhodnutí pro neprovedení důkazu výsledkem je tudíž nesprávný, na výše uvedených závěrech to ale samo o sobě nic nemění. Povinnost odvolacího daňového orgánu k výzvě daňového subjektu stran důkazních návrhů v odvolacím řízení z daňového řádu nevyplývá. K žalobou tvrzené vázanosti žalovaného závazným právním názorem soudu je třeba navíc dodat, že krajský soud žalovanému nenařídil provést výslech svědeckou výpovědí p. T., nýbrž dal žalovanému ke zvážení, zda je takový doplnění takového důkazu potřebné či nikoli. Žalovaný výslech pracovnice správce daně neprovedl, ačkoli se k neprovedení výslechu v napadeném rozhodnutí přímo nevyjádřil, z odůvodnění neaplikovatelnosti nálezu Ústavního soudu na případ žalobkyně implicitně vyplývá, proč tak neučinil.
28. Krajský soud ve věci nyní projednávané neshledal přílišný formalismus na straně žalovaného, jak tvrdí žalobkyně. Naopak aplikací zmiňovaného nálezu Ústavního soudu na nyní projednávaný případ by žalovaný jeho závěry vyložil příliš extenzivně. Postup daňových orgánů, které by v každém takovém případě namítaného nesprávného ústního poučení ze strany zaměstnanců správce daně prolamovaly objektivní lhůtu, by byl neudržitelný a v rozporu se zásadním zájmem na právní jistotě.
29. Námitky týkající se správnosti dodatečného platebního výměru nejsou v tomto řízení relevantní a ve vztahu k nim platí, že žalobkyně mohla v souladu s obecně platnou právní zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* využít řádných opravných prostředků, ale neučinila tak.
30. Vyčítá-li žalobkyně žalovanému, resp. v obecné rovině orgánům daňové správy, že v řízení často postupují jednostranně tak, aby bylo dosaženo co nejvyšších příjmů státního rozpočtu, pak ani této námitce nelze v kontextu nyní posuzované věci přisvědčit. Jak bylo popsáno výše, prekluzivní charakter lhůty pro povolení obnovy řízení je výslovně stanoven § 119 odst. 4 daňového řádu a až na absolutní výjimku vyplývající z extrémní nespravedlnosti jejího dopadu (viz výše) jí žalovaný musí bez dalšího zohlednit. Za těchto okolností pak není na místě dovozovat, že tímto postupem sleduje pouze snahu o výběr (resp. zde nevrácení) daně za každou cenu.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno,

že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 2. února 2022

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu